

Katja Mater
Marianne Vierø
Melanie Bonajo
Paulien Oltheten
Linda-Maria Birbeck
Sema Bekirovic

CAPRICIOUS

YOUNG

PHOTOGRAPHERS

21.1 - 4.3

2007
SMB A

Capricious. Young Photographers

January 21 - March 4, 2007
Opening: January 20, 5 - 7 p.m.

'Capricious', in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam, takes its title from the photo magazine that is edited and distributed in Amsterdam and published in New York. Each issue of this periodical offers six to twelve pages of exposure for an average of dozen highly individual, up-and-coming photographers, one photo per page. At the most, the accompanying text is comprised of a brief editorial introduction at the beginning and still shorter biographies at the back of the magazine, printed on the thick cover stock. Moreover, each mat-finished photo page can be individually detached. This design makes it absolutely clear that this is not really so much a magazine as a collection of individual photographs, which anyone can hang up at home as they please.

Capricious got me thinking. Most museums and galleries dish up photographs for the visitors on white museum walls, as if they were paintings. The most important facts that the autonomy of the image serves to underline here are the format of the work and the amount of white space around it. But if a magazine like *Capricious* can accomplish the same thing in a relatively much simpler manner, why is this modernistic form of exhibition still chosen so often? Wouldn't one be better off to begin experimenting with photography – a flexible medium par excellence – and try to open up its great potential for various possible presentation forms? And shouldn't art photographers themselves exploit that flexibility more by making these presentation possibilities an integral part of their work, as so many artists do?

The group exhibition 'Capricious' presents the work of a number of young photographers – some of whom have already shown in the magazine *Capricious* – who are

Capricious. Jonge fotografen

21 januari - 4 maart, 2007
Opening: 20 januari, 17 - 19 uur

'Capricious' in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam ontleent haar titel aan het gelijknamige fototijdschrift dat in Amsterdam wordt samengesteld en gedistribueerd en vanuit New York wordt uitgegeven. Dit tijdschrift biedt per aflevering gemiddeld twaalf eigenzinnige, aankomende fotografen een open podium van zes tot twaalf fotopagina's, één foto per bladzijde. De begeleidende tekst bestaat uit hooguit een korte redactionele inleiding aan het begin en nog kortere biografieën van de fotografen achterin, gedrukt op het dikke omslagkarton. Elke matglanzende fotopagina is bovendien eenvoudig uitneembaar. Deze opzet maakt onmiskenbaar duidelijk dat het niet zozeer om een tijdschrift gaat maar eigenlijk om een verzameling autonome foto's, die eenieder bovendien naar eigen believen thuis kan ophangen.

Capricious zette me aan het denken. De meeste musea en galleries schotelen de bezoeker foto's voor op witte museumwanden alsof het schilderijen zijn. De belangrijkste gegevens die de autonomie van het beeld hier dienen te onderstrepen, zijn het formaat van het werk en de hoeveelheid witruimte eromheen. Maar als een tijdschrift als *Capricious* hetzelfde weet te bereiken op een relatief veel simpeler manier, waarom wordt er dan toch zo vaak gekozen voor die modernistische tentoonstellingsvorm? Zou je juist niet beter kunnen gaan experimenteren met het bij uitstek flexibele medium fotografie en proberen haar grote potentieel aan gevarieerde presentatiemogelijkheden aan te boren? En zouden de kunstfotografen zelf die flexibiliteit niet ook eens meer moeten uitbuiten door die presentatiemogelijkheden tot integraal onderdeel van hun werk te maken, zoals zo veel kunstenaars ook doen?

Voor de groepstentoonstelling 'Capricious' is gekozen voor werk van een aantal jonge fotografen – sommigen hebben al eens in het tijdschrift *Capricious* geëxposeerd – die op zoek

searching for an alternative way of dealing with their medium – a way that is expressed not only in their choice of subjects, but particularly in the manner in which they want to present their photography. Content and presentation cannot be seen apart from one another.

Katja Mater (b. 1979) works the most directly with the medium-specific qualities and boundaries of photography. Like the artists in the 1970s who reduced painting to its 'fundamental' qualities by making the choice of paint, paint application and support their subject, in Mater's recent work one specific element that is almost exclusively restricted to photography becomes central: flash lighting. In these photographs its presence – or, on the contrary, its absence – is made obvious. This leads, for instance, to photographs in which a flash is emphatically seen, which overexposes the surroundings being photographed and renders them invisible; or, on the other hand, to a subdued photograph in which we indeed see the flash apparatus, but not the object that should or would have been illuminated. The flash can both literally illuminate things, and hide and deconstruct them. Making the flash central also leads to films. For example, in a dark booth we hear someone running through a building panting, but only when a flash unit goes off now and then do we see the interior of the building (*flash film #5: present absence*). In fact, the light of the flash shows us the brevity of the photographic moment, while the sound provides for a more cinematic suspense.

Marianne Vierø (b. 1979) is still best characterised as a still-life photographer for whom the physical still-life is sometimes as important as the photograph of it. The object photographed can be given the nature of a sculpture or installation, as we could encounter it in a museum, and, much more often, as a reproduction in an art book. The photographic representation of art has become some-

zijn naar een alternatieve omgang met het medium. Een omgang die niet alleen tot uitdrukking komt in hun onderwerpskeuze, maar bovenal ook in de manier waarop zij hun fotografie wensen te presenteren. Inhoud en presentatie zijn niet los van elkaar te zien.

Katja Mater (1979) werkt het meest direct met de mediumspecifieke eigenschappen en grenzen van de fotografie. Zoals kunstenaars in de jaren '70 het schilderen reduceerden tot de 'fundamentele' eigenschappen door de keuze van verf, verfopbreng en drager tot onderwerp maakten, staat in het recente werk van Mater een specifiek element centraal dat vrijwel exclusief is voorbehouden aan de fotografie: het flitslicht. In deze foto's wordt de aanwezigheid hiervan, of juist afwezigheid, zichtbaar gemaakt. Dit leidt bijvoorbeeld tot opnames waarop nadrukkelijk een flits is te zien die de gefotografeerde omgeving overbelicht, en dus onzichtbaar maakt, of juist tot een stemmige foto waarop we wel het flitsapparaat zien, maar niet het object dat belicht wordt of zou moeten worden. De flits kan zowel zaken letterlijk aan het licht brengen, als deze aan het oog onttrekken en deconstrueren. Het centraal stellen van de flits leidt ook tot films. Zo horen we in een donkere cabine iemand hijgend door een gebouw rennen maar alleen als af en toe de flitser afgaat, zien we, in een flits, het interieur van een gebouw (*flits film #5: present absence*). Het flitslicht toont ons in feite de kortstondigheid van het fotografische moment, terwijl het geluid zorg draagt voor een meer filmische *suspense*.

Marianne Vierø (1979) is nog het beste te karakteriseren als een stillevensfotograaf, voor wie het fysieke stillevens echter soms net zo belangrijk is als de foto ervan. Het gefotografeerde object kan het karakter krijgen van een sculptuur of installatie, zoals we die ook tegen zouden kunnen komen in een museum en, veel vaker, als reproductie in kunstboeken. De fotografische representatie van kunst is een niet

thing without which it is impossible to imagine contemporary discourse on art. We know installations almost exclusively from photographic reproductions, even though the physical experience of installation art is one of its most essential aspects. Vierø demonstrates that, by regarding an installation and its documentation as one inseparable entity. You cannot have the one without the other. Without the installation, the still-lives would have no meaning as documentation photographs. In turn, the installation is meaningless without its photographic complement. At the same time, the experience of the installation can hardly be reconciled with the images in the photographs.

Melanie Bonajo (b. 1978) was for some time a co-editor of *Capricious*. Her photographs often arise from prompted, staged situations. The bondage series was created over the course of several years, with a wink to the kinky erotic genre. But rather than working with models and a lot of black leather, Bonajo's Polaroid variations are in fact records of situations for which a lot of her girlfriends and acquaintances have let themselves be tied up in their own living room or bedroom, naked or half-naked, with vacuum cleaner flexes, clotheslines and drying racks, a motley collection of phallic balloons, vegetables, candy and toilet paper. In the same way Bonajo got all sorts of acquaintances to shamelessly assume the craziest poses for 'Action Heroes', the main action being the ingenuity with which these photographs are staged. Paradoxically enough, Bonajo's absurdism goes hand in hand with considerable intimacy. For instance the weeping photographs entitled *Pearl in the Pain*, which strike one as almost caricatural, are authentic self-portraits, made at emotional moments. Series like this are however also definitive for the impression that here work treats established and 'artified' photo genres such as the portrait and fashion photography in an ironic manner. Bonajo photographs primarily with 35 mm slides, which determine the manner

weg te denken onderdeel geworden van de hedendaagse kunstbeschouwing. Installaties kennen we vrijwel uitsluitend via de fotografische reproductie, ook al is de lijfelijke ervaring van de installatiekunst een van haar meeste wezenlijke aspecten. Vierø toont dat door een installatie en de documentatie ervan als een onlosmakelijk geheel te beschouwen. Het een kan niet zonder het ander. De stillevens zouden zonder installatie geen betekenis hebben als documentatiefoto's. Op haar beurt is de installatie betekenisloos zonder het fotografische complement. Tegelijkertijd is de ervaring van de installatie nauwelijks te rijmen met de beelden op de foto's.

Melanie Bonajo (1978) was enige tijd medesamensteller van *Capricious*. Haar foto's komen vaak voort uit aangezette, geësceneerde situaties. De bondage-serie is in de loop van enkele jaren ontstaan met een knipoog naar het kinky erotiekgenre. Maar in plaats van het werken met modellen en veel zwart leer zijn Bonajo's (polaroid)varianties feitelijk registraties van situaties waarvoor heel wat vriendinnen en kennissen zich in de eigen huis- of slaapkamer naakt of halfnaakt hebben laten inbinden met stofzuiger-snoeren, waslijnen, droogrekken, een bonte verzameling langwerpige ballonnen, groenten, snoepgoed en wc-papier. Op eenzelfde wijze bracht Bonajo allerlei bekenden ertoe schaamteloos in de gekste poses te figureren voor de 'Action Heroes', met als voornaamste actie het vernuft waarmee deze foto's zijn geësceneerd. Bonajo's absurdisme gaat paradoxaal genoeg hand in hand met grote intimiteit. De bijna karikaturaal aandoende huilfoto's getiteld *Pearl in the Pain* bijvoorbeeld, zijn authentieke zelfportretten, gemaakt tijdens geëmotioneerde momenten. Series als deze zijn echter ook bepalend voor de indruk dat haar werk gevestigde en 'verkunstte' fotografiegenres zoals portret en modereportage ironiseert. Bonajo fotografeert voornamelijk op kleinbeelddia, wat de presentatiewijze bepaalt: een intieme, huiselijke diavertoning, die de kijker met zachte

of presentation: an intimate, domestic slide show, which gently forces the viewer to endure picture after picture. Only then does the extensive and very personal control behind the apparent spontaneity and playfulness of the photographs become visible.

The contribution by Paulien Oltheten (b. 1982) to this exhibition consists of a one-time performance with slides. She presents a lecture based on photographic reportage which she makes during her travels, for instance to China. She attaches a commentary to the images, describes them and accompanies them with partially fictional stories. The reportage can also take the form of moving and still images from a video camera. In Oltheten's street photography, what matters for her is not so much the 'street commitment', but more human movement and conduct in public. You can find a 'performance' on every street corner, and whether you recognise it as such depends on the manner in which it is recorded. The urban environment offers a rewarding location for this and at the same time functions as a backdrop against which interesting configurations and compositions can arise. Oltheten subsequently adds captions and imaginary narratives that make them into parts of a whole. In this way she adds new meanings to what were in the first instance brisk records of street life.

For Linda-Maria Birbeck (b. 1974) too text is an important component of her documentary photo work. She is in search of characteristics in specific communities that we are inclined to regard as proof of low culture or low life. But rather than exaggerating these elements, with deep empathy she brings them to the surface and transforms them into ambiguous, aesthetic jewels. The series *Hot Wheels* shows young, heavily made-up girls sitting in the back seats of big American cars. At first glance the photos look like a glamour shoot or automobile advertising –

dwang verplicht beeld na beeld te ondergaan. Pas dan wordt achter de ogenschijnlijke spontaniteit en speelsheid van de foto's het de uitvoerige en zeer persoonlijke aansturing zichtbaar.

De bijdrage van Paulien Oltheten (1982) aan deze tentoonstelling bestaat uit een eenmalig optreden met dia's. Zij geeft een lezing aan de hand van haar cameraregistraties die zij maakt tijdens reizen naar bijvoorbeeld China. Ze become-mentarieert deze, beschrijft ze en voorziet ze van deels fictieve verhalen. Dat kunnen overigens ook bewegende en stilstaande beelden van de videocamera zijn. Bij Olthetens straatfotografie gaat haar niet zozeer om het 'engagement van de straat' maar meer om de menselijke bewegingen en gedragingen in de openbaarheid. Op iedere straathoek kan je een 'performance' tegenkomen en of die ook als zodanig te herkennen is, hangt af van de manier waarop deze wordt vastgelegd. De stedelijke omgeving biedt hiertoe een dankbare omgeving en functioneert tegelijkertijd als decor waartegen interessante configuraties en composities kunnen ontstaan. Oltheten voegt er vervolgens bijschriften en gedachtespinsels aan toe en maakt die weer onderdeel van het geheel. Zo voegt zij nieuwe betekenislagen toe aan wat in eerste instantie vlotte registraties van het stadsleven zijn.

Ook voor Linda-Maria Birbeck (1974) is tekst vaak een belangrijk onderdeel bij haar documentaire fotowerk. Zij zoekt in specifieke gemeenschappen naar kenmerken die we geneigd zijn als low culture of low life aan te duiden. Maar in plaats van deze elementen uit te vergroten, haalt zij ze juist met veel empathie naar boven en transformeert ze tot ambigue, esthetische juwelen. De serie *Hot Wheels* toont jonge, zwaar opgemaakte meisjes die achterin in grote Amerikaanse auto's zitten. De foto's doen op het eerste gezicht denken aan glamourreportage of autoreclame. Totdat blijkt dat het hier gaat om de dochters en vriendinnen van mannen die met hun Amerikaanse slee autoshow's afschuimen

until it appears that these are the daughters and girlfriends of men who make the rounds of auto shows with their customised cars and, apparently under the influence of the same glamour and advertising photos, prefer to show off their cars with women in them. From the accompanying lines of text we learn how aware the girls are of their subordinate position, and what an absolute drag it is to sit there. Birbeck also did a photo essay in a squat inhabited by street kids. She presents some of these photographs as large posters. In this way a young squatter takes on the stature of a photo model and the messy bedroom of an adolescent is transformed into the chic suite of a pop star.

During the exhibition Sema Bekirovic (b. 1977) will be presenting her photo essay *Koet*, which will then be appearing in printed form from Veenman Publishers. In her photos Bekirovic concentrates on visualising the confrontation between nature and culture, something which is often most clearly manifested in an urban area. For *Koet* she followed a pair of coots for months as they built and maintained a nest in Amsterdam. She tried to influence this process by 'feeding' the animals with flashy odds and ends, strips of celluloid film and photos clipped from art magazines and other sources. The animals indeed incorporated these in their nest. In their way they channelled the concept of 'visual culture' by giving a new significance to all sorts of things that had first been the personal property of the photographer, who attached a totally different value to them.

Like Bekirovic's coots, the exhibition 'Capricious' seeks to manage the flood of images. Those entering the exhibition at first don't see any photographs at all, thus no images; they have only the experience of the total space, within which enclosed places are personalised with presentations by the individual participants. As such, the exhibition is

en daar, waarschijnlijk onder invloed van diezelfde glamour en reclamefoto's, hun auto's het liefst showen met de vrouwen er in. Uit de begeleidende tekstregels blijkt hoe bewust de meisjes zijn van hun onderdanige positie en hoe ze zich daar stierlijk bij vervelen. Birbeck maakte ook een fotoreportage in een kraakpand bevolkt door hangjongeren. Sommige van die foto's presenteert ze als grote posters. De jonge kraker krijgt zo de statuut van fotomodel en de rommelige slaapkamer van een puber verandert in de hippe suite van een popster.

Tijdens de tentoonstelling presenteert Sema Bekirovic (1977) haar foto-essay *Koet*, dat dan in gedrukte vorm verschijnt bij Veenman Uitgevers. Bekirovic legt zich in haar foto's erop toe de confrontatie tussen natuur en cultuur – die zich vaak het sterkst manifesteert in stedelijk gebied – zichtbaar te maken. Voor *Koet* volgde zij een paar maanden lang een meerkoetenpaar bij het bouwen en in stand houden van een nest in Amsterdam. Dit proces trachtte zij te beïnvloeden door de beesten te 'voeden' met onder meer opzichtige prullaria, stukjes celluloidfilm en uit (kunst)tijdschriften geknipte foto's. De beesten verwerken die spullen inderdaad in hun nest. Op hun manier kanaliseren zij het begrip 'beeldcultuur' door hernieuwde betekenis te geven aan allerlei dingen die in eerste instantie tot het persoonlijke bezit behoorden van de fotograaf, die daar een totaal andere waarde aan hechtte.

Net als de meerkoeten van Bekirovic tracht de expositie 'Capricious' de beeldenstroom te beheersen. Wie de tentoonstellingsruimte binnenkomt, ziet in eerste instantie geen enkele foto, geen enkel beeld dus; slechts de ervaring van de ruimte, waarbinnen besloten plekken zijn gepersonaliseerd met de presentaties van de afzonderlijke deelnemers. De tentoonstelling vormt zodoende een ruimtelijke tegenhanger van de veresthetiseerde tweedimensionaliteit van het tijdschrift *Capricious*. Dat heeft zelf een platform gekregen in de nieuwe

the spatial counterpart to the aestheticising two-dimensionality of the magazine *Capricious*. The magazine itself has been given a space in the new reading room in the entrance hall of Stedelijk Museum Bureau Amsterdam, designed by Joris Brouwers. In addition, the work of Oltheten and Bekirovic is presented in the exhibition space at pre-announced moments, together with lectures about photographic history and theory by specialists.

leesruimte in de entreehal van Stedelijk Museum Bureau Amsterdam, ontworpen door Joris Brouwers. Het werk van Oltheten en Bekirovic wordt daarnaast op afgepaste momenten in de tentoonstellingsruimte gepresenteerd, samen met lezingen over fotografiegeschiedenis en -theorie door specialisten.

Jelle Bouwhuis
Curator, Stedelijk Museum Bureau Amsterdam

With special thanks to Melanie Bonajo and Sophie Mörner, editor-in-chief of *Capricious*. See also www.becapricious.com

Jelle Bouwhuis
Curator, Stedelijk Museum Bureau Amsterdam

Met speciale dank aan Melanie Bonajo en Sophie Mörner, hoofdredacteur van *Capricious*. Zie ook www.becapricious.com

SMBA Newsletter N° 96
Sema Bekirovic, uit/From Koet, 2007

SMBA Website

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam will have a new website. www.smba.nl has been transformed into a modern digital podium with an aura that fits with the SMBA. Not only are the exhibitions prominently featured there, but also other SMBA projects such as BijlmerAIR and the Zuidas residence, lectures and events, and publications. An extensive and easy to use archive of press releases and news letters makes the site complete. The new website was designed by Jonathan Puckey in consultation with house style designers Mevis and Van Deursen. Its special feature is the manner in which he has brought the various components of the website together through the SMBA dictionary. This contains words that accentuate the unique identity of the SMBA: they come from all of the varied texts on the site. Both the dictionary, and colour variations indicate how often the words occur. Moreover, each separate entry can be followed back to its original context. The website will be on line definitively on January 20, and as of that date replaces the previous site, which by now is more than eight years old.

'Militant Bourgeois' to IPS in Birmingham

The exhibition 'Chris Evans - Militant Bourgeois: An Existentialist Retreat', which was seen in June in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam, is going to the International Project Space in Birmingham in almost its entirety. The central work of the exhibition is the large wood burning

stove sculpture which until mid-December was an integral part of the retreat on site in Westpoort. SMBA received many applications to stay in the existentialist retreat and could not honour all of them. Ultimately fifteen artists came for a confrontation with the primitive and unsubsidised 'residence'. SMBA is still engaged in inventorying what came out of their stays and whether it will be possible to use the results in a show or other form at some time in the future. A publication, edited by Chris Evans himself and designer Stuart Bailey, is appearing to accompany the opening of the exhibition in Birmingham. In addition to texts about the project the book also includes photos of the exhibition at SMBA, of the retreat on site and of work that was produced there. The exhibition in the International Project Space runs from January 18 through February 17. IPS is a part of the Bournville Centre for Visual Arts. More information: www.internationalprojectspace.org

Lucy Stein wins Royal Prize and Buning Brongers prize

Lucy Stein, whose paintings and drawings were shown by SMBA last fall in what was her first large survey exhibition, has won not only the Royal Prize for Painting but also a Buning Brongers prize. This latter is awarded every year by the Titia Buning-Brongers Foundation. In December, 2006, Stein and ten other artists received the prize, which consists of the sum of 4,500 euro per person. There was also a brief exhibition in Arti to accompany it. The Royal Prize for Autonomous Painting was present

SMBA Website

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam krijgt een nieuwe website. www.smba.nl wordt getransformeerd tot een hedendaags digitaal platform met een uitstraling die bij SMBA past. Niet alleen de tentoonstellingen, maar ook de andere SMBA- projecten komen er duidelijk in naar voren, zoals BijlmerAIR en de Zuidas-residentie, lezingen en evenementen en publicaties. Een uitgebreid en gemakkelijk te hanteren archief van persberichten en nieuwsbrieven maakt de site compleet. De nieuwe website is in overleg met huistijlvormgevers Mevis en Van Deursen ontworpen door Jonathan Puckey. Bijzonder is de manier hoe hij de verschillende onderdelen van de website met elkaar in verband heeft gebracht via het SMBA-woordenboek. Dit bevat woorden die de specifieke identiteit van SMBA accentueren: ze zijn afkomstig uit het geheel aan teksten van de site. In het woordenboek, maar ook via kleurvariaties, wordt aangegeven hoe vaak ze voorkomen. Elk afzonderlijk lemma is bovendien weer te herleiden naar zijn oorspronkelijke context. De website is 20 januari definitief online en vervangt dan de vorige site, die inmiddels meer dan acht jaar oud is.

'Militant Bourgeois' naar IPS in Birmingham

De tentoonstelling 'Chris Evans - Militant Bourgeois: An Existentialist Retreat', die in juni in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam was te zien, reist in vrijwel haar geheel door naar de International Project Space in Birmingham. Het centrale werk van de tentoonstelling is de grote hout-

kachelsculptuur, die tot half december integraal onderdeel was van de retraite op locatie in Westpoort. SMBA ontving vele aanmeldingen voor een verblijf in de existentialistische retraite, maar deze konden niet alle gehonoreerd worden. Uiteindelijk zijn vijftien kunstenaars de confrontatie met het primitieve en ongesubsidieerde 'residentie' aangegaan. SMBA is nog aan het inventariseren wat hun verblijf heeft opgeleverd en of het mogelijk op enig moment aandacht te besteden aan de resultaten. Bij de opening van de tentoonstelling in Birmingham verschijnt een publicatie, onder redactie van Chris Evans zelf en vormgever Stuart Bailey. Het boek bevat behalve teksten over het project ook foto's van de tentoonstelling in SMBA, van de retraite op locatie en van werk dat er is gemaakt. De tentoonstelling in International Project Space duurt van 18 januari tot en met 17 februari. IPS is een onderdeel van het Bournville Centre for Visual Arts. Meer informatie: www.internationalprojectspace.org

Lucy Stein wint Koninklijke Prijs en Buning Brongers prijs

Lucy Stein, van wie SMBA schilderijen en tekeningen toonde op wat haar eerste grote overzichtstentoonstelling was afgelopen najaar, heeft behalve de Koninklijke Prijs voor de Schilderkunst ook een Buning Brongers prijs gewonnen. Deze prijs wordt om het jaar uitgereikt door de Titia Buning-Brongers Stichting. In december 2006 ontvingen behalve Stein nog tien kunstenaars de prijs, die bestaat uit een geldbedrag van 4.500 euro per persoon. Ook was er een korte tentoonstelling in Arti aan verbonden. De Koninklijke Prijs voor de Vrije Schilderkunst werd op 6

ed to a total of four artists on October 6, each of whom received 6,000 euro. Further, work by Lucy Stein is also to be seen in the Municipal Art Acquisitions exhibition 'Just in Time' in Stedelijk Museum CS, running through March 11, 2007. More information: www.stedelijk.nl

Tentative programme:

January 20
Opening of 'Capricious', 5 - 7 p.m.

February 7
Paulien Oltheten, 'A sort of Lecture' (in SMBA)

February 21
Helen Westgeest (University of Leiden), survey of theoretical positions in contemporary photography
Sema Bekirovic, book launch *Koet* (in SMBA)

March 15
'The List', publicity campaign and seminar focuses on the Amnesty International list of deathly casualties caused by illegal border crossings to Europe. Organised by Banu Cennetoglu and Huib Haye van der Werf (at SMCS on 11).

Next exhibition:

Nina Fischer / Maroan el Sani
Zuidas Residency work
March 18 - May 13

oktober aan in totaal vier kunstenaars uitgereikt, die elk 6.000 euro ontvingen. Werk van Lucy Stein is bovendien nog te zien op de gemeentelijke aankopen-tentoonstelling 'Just in Time' in Stedelijk Museum CS, tot en met 11 maart 2007. Meer informatie: www.stedelijk.nl

Voorlopig programma:

20 januari
Opening 'Capricious', 17-19 uur

7 februari
Paulien Oltheten, 'A sort of Lecture' (in SMBA)

21 februari
Helen Westgeest (universiteit Leiden), overzicht van theoretische posities in hedendaagse fotografie
Sema Bekirovic, boekpresentatie 'Koet' (in SMBA)

15 maart
'The List', publiciteitscampagne en seminar rondom de Amnesty International lijst van dodelijk slachtoffers bij illegale grensoverschrijdingen naar Europa. M.m.v. Banu Cennetoglu en Huib Haye van der Werf (bij SMCS op 11).

Volgende tentoonstelling:

Nina Fischer / Maroan el Sani
Zuidas Residency work
18 maart - 13 mei

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59, 1016 NN Amsterdam
t +31 (0)20 4220471
f +31 (0)20 6261730
www.smba.nl/mail@smba.nl

Open dinsdag tot en met zondag van 11.00 tot 17.00 uur / Open Tuesday - Sunday from 11 am to 5 pm

Colofon / Colophon

Coördinatie en redactie/Co-ordination and editing: Jelle Bouwhuis
Productieassistent/Production assistant: Jan Kappers
Tekst/Text: Nina Bosch, Jelle Bouwhuis, Jan Kappers
Vertaling/Translation: Don Mader
Druk/Printing: robstolk®
Vormgeving: Mevis & Van Deursen
Bureau: Jan Meijer, Jan Kappers, Marijke Botter, Marie Bromander, Kerstin Winking (stagiaire)

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is een activiteit van het Stedelijk Museum/Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is an activity of the Stedelijk Museum